

Новий асфальт покладено недавно на окремих ділянках вулиць Садової, Кооперативної і Центральної в Обознівці та Степової, Південної і Гагаріна в Катеринівці. Про це подбала Обознівська сільська рада.

А на такий же ремонт в Лісному (на вулиці Кіровоградській) кошти виділили Олексіївська сільська рада та ПП «Лісне», очолюване Володимиром Островим.

Минулого тижня кореспондент «НГ», перебуваючи в Лісному, саме застав дорожників за роботою (на знімку).

Актуально!

По-перше, нам не треба багато чиновників

Наближається день, коли у нашій об'єднаній територіальній громаді відбудуться перші вибори. Як людина, не байдужа до її долі, хочу поділитися деякими міркуваннями щодо діяльності органу місцевого самоврядування, який оберемо незабаром.

На моє глибоке переконання, чиновницькі штати ради мають бути малочисельними. Нам не слід брати приклад із рад Соколівської та Великосервинівської об'єднаних територіальних громад, які перш за все набрали чиновників (у раді Соколівської громади їх близько шістдесят!), але не поспішають брати в своє підпорядкування об'єкти соціальної сфери, хоча й мають завдяки фінансовій децентралізації кошти на їх утримання. От і виникає запитання: невже метою об'єднання територіальних громад було створення робочих місць для людей, яким не знайшлося іншої роботи, крім чиновницької в цих радах?

Вважаю: рада Катеринівської об'єднаної територіальної громади повинна набирати у свої виконавчі органи спеціалістів по мірі необхідності. Це неприпустимо: влаштувати чиновниками велику кількість людей, щоб вони нудилися в конторі, чекаючи, поки їм підпорядкують школи чи будинки культури. Якщо ж так станеться, люди владу не зрозуміють. Тим більше, що зарплати в чиновників тепер – чималенькі.

Також я переконаний, що виконання повноважень, які отримує рада об'єднаної громади, не можна довіряти аматорам. На жаль, нині таких у місцевому самоврядуванні вистачає. Наприклад, землевпорядниками у деяких сільрадах на нашій території працюють непрофесіонали. Вважаю, раді об'єднаної громади варто залучити до вирішення питань, пов'язаних із землеустроєм, землевпорядну організацію. А до вирішення правових питань – юридичну фірму.

На мою думку, рада Катеринівської об'єднаної територіальної громади, яку буде обра-

но 29 жовтня, повинна якомога швидше взяти у своє управління місцеві школи, будинки культури, медичні заклади. Рада має подбати про те, щоб ці об'єкти відповідали вимогам сьогодення. Наприклад, щоб усі місцеві медзаклади були обладнані так, як стоматологічний кабінет у Катеринівці. (Про відкриття в Катеринівці стоматкабінету, обладнаного на європейському рівні, «НГ» повідомляла в одному з попередніх номерів; участь у його облаштуванні взяло, разом з місцевою владою, ПАТ «Кіровоградське рудоуправління». – Ред.)

Наші люди мають отримувати максимум медичних послуг у своїх селах.

А коли держава почне віддавати самоврядуванню функції, які нині виконують органи соціального забезпечення, рада об'єднаної громади не повинна зтягувати з їх прийняттям. Мета цього – якісні послуги для людей. Ніяких черг у відділі соцзабезу не має бути!

Держава обіцяє передати самоврядним органам об'єднаних громад і повноваження у сфері пожежної охорони, забезпечення правопорядку. Так і має бути, і нашій громаді нікуди від цього не подітися, хоча це, звісно, – додаткове навантаження на бюджет.

До речі, передбачається, що річний бюджет Катеринівської об'єднаної територіальної громади складатиме близько 15 мільйонів гривень. Завдяки фінансовій централізації це – удвічі більше від суми бюджетів,

якими нині розпоряджаються Обознівська, Володимирівська та Олексіївська сільради.

Питання наповнення місцевої казни мене також непокоїть. Судячи з того, що, наприклад, бюджет Олексіївки – удвічі більший від володимирівського (а земельні ресурси цих територій майже однакові), резерви в цьому плані у нашій об'єднаній громаді є. Треба здійснити інвентаризацію земель, виявити сільгоспділянки, які не значаться в договорах оренди і таке інше. Словом, у цій сфері слід навести порядок.

Актуальним є і питання легалізації заробітних плат на місцевих підприємствах. Адже податок на доходи фізичних осіб – це один з найвагоміших податків до місцевого бюджету.

Не виключаю, що рада нашої об'єднаної громади припуститься якихось помилок. Так завжди буває, коли щось робиться уперше. А тут треба і освітню галузь реформувати з вигодою для народу, і медичну... Це дуже складні питання. Держава, передаючи ці сфери самоврядуванню, тим самим ухилилася й від критики за можливі невдачі в їх реформуванні. Але шляху назад у нас немає: створено об'єднану громаду, незабаром відбудуться вибори, після яких – багато-багато роботи.

Наостанок же поділюся й своїм баченням мети роботи голови та депутатів ради об'єднаної громади. Місцева влада має працювати на те, щоб умови проживання в наших селах були якомога комфортнішими. Щоб до них без перебоїв курсував громадський транспорт, щоб дороги були гарними, щоб працювали магазини, щоб вулиці вночі освітлювалися ліхтарями, щоб вода якісна подавалася в домоволодіння, щоб сміття вивозилося. І рівень комфорту має бути однаковим у всіх наших селах.

*Володимир КУХТА,
депутат районної ради,
генеральний директор ПАТ
«Кіровоградське рудоуправління»*

3 нагоди Дня людей похилого віку

Понад 600 непрацюючих пенсіонерів за віком отримали гостинці від ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» з нагоди Дня людей похилого віку, який відзначався 1 жовтня. *Закінчення на стор. 2.*

Як нараховуватимуть пенсії

Верховна Рада ухвалила закон про пенсійну реформу, який встановлює вимоги до мінімального страхового стажу для виходу на пенсію і передбачає з 1 жовтня 2017 року підвищення пенсії 9 мільйонам пенсіонерів на суму від 200 до 1000 гривень.

право на призначення пенсії за вислугу років для працівників освіти, охорони здоров'я, соціального захисту, прокурорських працівників та інших, які раніше могли виходити на пенсію достроково – за п'ять – десять років до настання пенсійного віку.

Зокрема, законом передбачається щорічний перерахунок пенсій для захисту від інфляції. Закон не передбачає підвищення пенсійного віку, але встановлює вимоги до страхового стажу. Так, для виходу на пенсію в 60 років потрібно мати 25 років страхового стажу. При стажі від 15 до 25 років на пенсію можна вийти в 63 роки, а при стажі меншому, ніж 15 років, – у 65. Люди, у яких немає страхового стажу, зможуть претендувати на соціальну допомогу при досягненні 63 років. Розмір допомоги визначатиметься виходячи з рівня доходів сім'ї.

Нормативи мінімального страхового стажу збільшуватимуться на 1 рік кожних 12 місяців до 2028 року. Таким чином, з 2028 року для виходу на пенсію в 60 років потрібно буде мати 35 років страхового стажу. Один рік стажу коштує 16896 грн. Можна купити до п'яти років стажу, п'ять років обійдеться в 84480 грн.

Закон передбачає скасування спеціальних пенсій для держслужбовців, суддів, науковців та ін. Усі вони переводяться на загальну систему нарахування пенсій. Крім того, скасовується

Виянок зроблено лише для військовослужбовців і співробітників силових органів.

Розмір пенсії кожного громадянина України, відповідно до закону, розраховуватиметься за формулою: розмір пенсії = Сз × ІКЗ × Кс, де Сз – розмір середньої заробітної плати в Україні за 3 роки перед зверненням за призначенням пенсії, ІКЗ – індивідуальний коефіцієнт заробітної плати (співвідношення розміру отриманої зарплати до середньої зарплати, Кс – коефіцієнт страхового стажу, визначається як множник тривалості років стажу роботи людини на величину оцінки одного року страхового стажу.

Додамо, що базова середня зарплата для розрахунку пенсії становитиме 3764 грн 60 коп., що майже в 3 рази більше, ніж до реформи – 1197 грн. Коефіцієнт страхового стажу для розрахунку пенсії знижений з 1,35 до 1. Мінімальний розмір пенсії встановлено на рівні 1452 грн, що на 140 грн більше, ніж до ухвалення закону. Також законом скасовано 15-відсоткове зменшення пенсій для 500 тисяч працюючих пенсіонерів.

Підтримайте своїх!

З рахунком 9:3 переміг минулого тижня катеринівський «Огнеупор» бережинську команду на її полі (у рамках районного футбольного чемпіонату).

У неділю, 8 жовтня, на шкільному стадіоні в Катеринівці відбудеться матч «Огнеупора» з первозанівським «Інгулом», який лідирує в чемпіонаті. Початок об 11 годині.

Шановні земляки! Приходьте на матч, підтримайте свою команду!

3 нагоди Дня людей похилого віку

Закінчення. Початок на стор. 1

Якщо у попередні роки підприємство робило ці подарунки катеринівцям і обознівцям, то нинішнього їх отримали жителі й інших сіл, які увійшли до об'єднаної громади.

Люди дякували представникам підприємства за увагу. Тим паче, що у подарованих пакетах були і товари, купувати які регулярно сільські пенсіонери собі дозволити не можуть.

Кожен з людей, до яких того дня завітали представники ПАТ «Кіровоградське рудоуправління», отримав від них ще й свіжий номер «Нашої громади».

Різьбярі і віршописці

На високому рівні організовано трудове виховання у Володимирівській загальноосвітній школі.

У цьому переконався кореспондент «Нашої громади», побувавши у шкільних майстернях, поспілкувавшись з вчителем трудового виховання Михайлом Жаруном (він же директор школи і керівник гуртка художньої різьби по дереву), його вихованцями та оглянувши їхні витвори з дерева – сувенірних птахів, метеликів, ложки, посуд. Не дивно, що юні умільці з Володимирівки займають почесні місця в олімпіадах з цього предмету.

Показав добродій Жарун кореспондентіві «НГ» і вірші, які складають його підопічні для представлення своїх виробів на конкурсах. Ці поезії – у рамках на стінах майстерні. Один з віршів починається так: «Для мене майстерня –

це творчості дім, Себе почуваю я затишно в нім, Лиш творча уява нуртує в мені, Спішу до майстерні, хоч вірте, хоч ні...».

На знімках: шестикласник Дмитро Карпенко і десятикласник Владик Голово з своїми витворами; вироби юних умільців з Володимирівки.

Газ поки що не подорожчав

Супердорогий природний газ міг подорожчати в Україні з 1 жовтня нинішнього року ще на 19 відсотків. Такий сюрприз готували країні фахівці Міністерства економічного розвитку і торгівлі України, посилаючись на результати відповідного дослідження. Але подорожчання газу не сталося і, як запевняє Прем'єр-міністр Володимир Гройсман, протягом опалювального сезону 2017 – 2018 років не станеться. «Уряд не підтримує і не ухвалюватиме жодних рішень щодо підвищення ціни на газ для населення», – заявив Гройсман у ході однієї з нарад з питань підготовки до зими. Гроші на субсидії в бюджеті є, запевняє голова уряду.

Тим часом, на цьому тижні, Міністерство економічного розвитку і торгівлі України знову оприлюднило прогноз, відповідно до якого 2018 року мають зрости тарифи на газ на 19 відсотків, а тарифи на опалення, на гарячу воду і електроенергію на – 20 відсотків.

До речі, голова Нацкомісії з регулювання енергетики і комунальних послуг Дмитро Вовк нещодавно повідомив, що тарифи на електроенергію в Україні – найнижчі в Європі.

Як призначатимуться субсидії

Для розрахунку розміру субсидії на опалювальний період 2017 – 2018 років враховуватимуться доходи громадян за I і II квартали нинішнього року, а на наступний неопалювальний період – за III і IV квартали 2017 року.

В уряді пояснили причини ухвалення цього рішення: несправедливо брати до уваги минулорічні доходи людини, оскільки та могла весь минулий рік працювати і отримувати високу заробітну плату, а цього року звільнилася і потребує допомоги в оплаті комунальних послуг.

Нагадаємо, Кабінет міністрів продовжив до 1 листопада термін подачі населенням заяв про виплату компенсації зкономленої частини субсидій з оплати житлово-комунальних послуг.

Служитимуть і з плоскостопістю

1 жовтня в Україні розпочався осінній призов на військову строкову службу. Триватиме він до 30 листопада. Передбачається призвати 10 тисяч 460 осіб.

Призову підлягають чоловіки у віці від 20 до 27 років, які не служили раніше і не мають права на звільнення або відстрочку від військової служби. 18- і 19-річні юнаки також викликаються у військкомати, але служити вони підуть лише у випадку їх згоди і за умови укладення контракту.

Юнаки з вищою освітою служитимуть на строковій 12 місяців, всі інші – 18 місяців. Незмінними другий рік залишаються критерії медичного обстеження. Якщо раніше на військову службу брали абсолютно здорових, то з 2016-го року непридатними до служби можуть бути лише ті, хто має ускладнену хронічну хворобу, та інваліди. Плоскостопість також уже не є приводом, щоб визнати призовника непридатним, хіба що у нього плоскостопість з артрозом.

У Генштабі запевняють, що строковиків не відправлятимуть в зону АТО. Принцип неучасті солдат строкової служби в бойових діях закріплено у військовій доктрині України, яку у вересні 2015 року затвердив президент України. Щоправда, якщо строковик захоче служити в зоні бойових дій, то йому не перешкоджатимуть. Але він має укласти контракт зі Збройними силами.

Людмила Решетилова: Коли я починала працювати в сільській медицині, за карету швидкої була кінна підвода

П'ятдесят п'ять років пропрацювала фельдшеркою в Катеринівці Людмила Решетилова, жителька Обознівки.

– Працювала б і досі, та недочувати стала, от позаминулого року й довелося піти на відпочинок, – поскаржилася, усміхаючись, ця жвава та привітна жінка кореспонденту «Нашої громади», коли він тиждень тому завітав до неї у супроводі представників ПАТ «Кіровоградське рудоуправління», які обходили місцевих пенсіонерів та вручали їм подарунки до Дня людей похилого віку.

Скориставшись нагодою поговорити з ветераном медицини, автор цих рядків попросив Людмилу Андріївну згадати, як їй працювалося в сільській медицині в різні епохи.

– 1958 року, закінчивши Кіровоградське медучилище, я за спеціальністю влаштувалася в селі Покровському Кіровоградського району, – сказала Решетилова. – А 1960-го перейшла в Катеринівську дільничну лікарню, яку саме відкрили.

З теплом у голосі Людмила Андріївна згадала Миколу Бондаря, який у шістьдесяті роки працював у Катеринівській дільничній головним лікарем, та Володимира Яриніча, який у цьому закладі починав свою лікарську кар'єру.

– Володимир Іларіонович до нас потрапив за направленням після медінституту, – Решетилова повела мову про Яриніча, тепер – заслуженого лікаря України. – Хоч і молодий був, але дуже компетентний. Він і переливання крові тут практикував. А яка в нас грамотна акушерка була! Це я про Софію Кирилівну Тихонюк кажу. Я в неї навчилася пологи приймати.

Як зазначила Людмила Андріївна, до сфери обслуговування дільничної лікар-

ні належали, крім Катеринівки й Обознівки, Олексіївка та Осикувате. За карету швидкої допомоги була кінна підвода. Виручав транспортом рудник – надавав «діжурку».

За словами Людмили Решетилової, 25-ліжковий стаціонар Катеринівської дільничної лікарні ніколи не пустував.

– Ми тоді протягом кожного року лікували в стаціонарі по сімсот людей, – пам'ятає Людмила Андріївна. – А у 1974 році лікарню перетворили на ФАП. Ми залишилися без лікаря. Зате нам дали машину швидкої допомоги.

За словами ветеранки медицини, у ті далекі роки дуже поширеними, як і тепер, були серцево-судинні недуги. Траплялися інфаркти, інсульти.

Нерідко уночі Людмила Решетилова прокидалася від гавкоту собаки, потривоженого співробітниками по ФАПу.

Фельдшерці доводилося швиденько збиратися. Щоб, наприклад, відвезти хворого в районну лікарню.

Були серед хворих, за словами Решетилової, й такі, хто відмовлявся від госпіталізації в місті.

– От і Таня Баланда не хотіла, щоб її з малою дитиною поклали в стаціонар в Кіровограді, – згадала Людмила Решетилова. – У її тримісячного синочка тоді животик болів. Я Таню ледве переконала, що дитину треба в райлікарню. Тепер і Таня, і її син (він дорослий уже, жонатий, дочку має) дякують мені.

Добрим словом згадує Людмила Решетилова усіх, разом з ким довелося приходити на допомогу хворим землякам, – і Надію Михайленко, й Інну Коваль, і Наталію Вітряченко, і подружжя лікарів Пивоварчуків, і Тамару Терновську, теж лікарку...

– Тамара Олексіївна у нас працювала з 2002 року по 2007-й, – Решетилова має на увазі Терновську. – Вона – така сердечна людина. Я її молочком частувала, тоді ще корову тримала. Тепер Тамара Олексіївна в місті очолює клініку «Материнка», лікує там жінок від варикозу. Наші жінки теж до неї звертаються.

– Якби я не любила цю роботу, так довго не протрималася б на одному місці, – зізналася Людмила Андріївна. – Хоча праця – не з легких. А заробітки були малі. Спершу отримувала п'ятдесят сім карбованців п'ятдесят копійок. Потім – сімдесят два карбованці, сімдесят три, сто п'ять. Сюди ніхто не рвався на роботу.

– Торік, коли я вже не працювала, сільрада нагородила мене грамотою «Гордість Обознівки», – змінила тему Людмила Решетилова. – У мене грамот тих! І медалі є. І на дошці пошани

мій портрет чіпляли. Навіть міністерську грамоту якось дали. А до неї – премія в розмірі місячної зарплати. Питаєте, що я купила на ті гроші? Не пам'ятаю. Та хіба то гроші! Я ж казала: платили нам копійки.

Наприкінці розмови Людмилі Решетиловій згадалось дитинство.

– Тут в Обознівці, у попівській хаті, був медпункт, – сказала жінка. – Мене він дуже приваблював. Чистотою, запахом ліків. Мабуть, ще тоді я підсвідомо вибрала собі професію на все життя.

Сергій ЧОРНИЙ

Микола Радченко: Я написав батькам з армії, щоб не їхали до мене, бо моя «московська» поштова адреса не відповідає дійсності

Коли прилетіли, нас одягли у форму сирійських військових. Форма була легенька, бо там – спека велика. І сорок градусів, і більше. Частина, в яку нас відправили, забезпечувала протиповітряну оборону Дамаска. Розташовувалася вона неподалік цього міста. Наша частина постійно перебувала в стані повної бойової готовності. Мешкали ми у наметах. А годували нас добре. Ми їли й банани, і апельсини.

Як зауважив Микола Радченко, їм, радянським солдатам, не дозволяли вказувати в листах додому, де саме вони несуть службу. З поштової ж адреси («Почтовый ящик Москва-400») випливало, що служать вони в радянській столиці.

– І тому я дуже непокоївся через те, що батьки могли приїхати в Москву провідати мене. Якось я їм написав, щоб не робили цього, бо я далеко від Москви, – пам'ятає Радченко.

На політзаняттях Микола Радченко і його товариші-солдати слухали розповіді про те, що мусять захищати Сирію від ізраїльських агресорів. А у грудні 1974 року командування наказало їм повертатися – їхній участі у воєнному конфлікті на Близькому Сході настав кінець.

– Перед тим, як відправити в Союз, офіцери нас відвезли в Дамаск, де дали можливість витратити солдатські заощадження, – розповів Микола Радченко. – Нам платили зарплату в сирійській валюті, та протягом кількох місяців ми не мали можливості її витратити. І от такий момент настав. Магазини Дамаска вразили нас різноманітним товару. Я купив матері

хустку, відріз матерії. Собі ж – светра. Потім, уже перебуваючи в Союзі, у Яворові Львівської області, я відправив ці речі додому поштою.

Будучи солдатом, Радченко розписався, що не розказуватиме, чим займався в Сирії. Та, за його словами, й розказувати не було про що. Мовляв, нічого надзвичайного з ним на чужині не трапилося.

А може, насправді він просто не хоче про це розказувати?

Іван КИНДРАТЕНКО

Історична довідка

Миколі Радченку довелося служити в Сирії через кілька місяців після так званої Війни Судного дня, яка стала продовженням тривалої арабо-ізраїльської ворожнечі. 18-добова Війна Судного дня розпочалася 6 жовтня 1973 року з неочікуваної для ізраїльтян атаки єгипетських та сирійських військ. Араби перетнули лінії припинення вогню на Синайському півострові та Голанських висотах (майже половину їх Ізраїль захопив у ході Шестиденної війни 1967 року, вони раніш належали Сирії). Спершу успіх був на боці арабів, але ізраїльтяни швидко перехопили стратегічну ініціативу. Наприкінці другого тижня війни сирійців було повністю виштовхнуто з Голанських висот. Незабаром було проголошено резолюцію ООН про припинення вогню. СРСР у цьому протистоянні підтримував арабів, зокрема направляв у Сирію своїх військових спеціалістів. Після Війни Судного дня сторони конфлікту перебували в напрузі, готуючись до нових бойових дій. СРСР таємно направив у Сирію 716-й зенітно-ракетний полк 24-ї стрілецької дивізії, яка дислокувалася у Яворові на Львівщині. З усього видно, саме в цьому полку й служив Микола Радченко. Полк простояв на позиціях під Дамаском до кінця 1974 року. Потім техніку передали сирійцям, а радянські офіцери і солдати, багато з яких отримали від арабів ордени «За мужність» та «Шосте жовтня», повернулися в СРСР.

В які тільки країни не відправляли українців у радянські часи для виконання так званого інтернаціонального обов'язку! Приміром, жителя Обознівки Миколу Радченка відправили аж у Сирію.

– Призвали мене на військову службу восени 1973 року, – розповів він кореспонденту «Нашої громади». – Шостого листопада мені виповнилося вісімнадцять, а одинадцятого я вже прибув у райвійськкомат з речами. Перших півроку служив у рідній Україні – у танковій навчальній частині в Бердичеві. Там здобув спеціальність механіка-водія ГМ-578 – гусеничної машини для пускової установки. Потім нас відправили у Львів. А звідти – літаком в Дамаск. Це було у травні 1974 року.

Утім, як уточнив Радченко, коли вони сідали в ІЛ-18, то уявлення не мали, куди проляже їх шлях. На думку про те, що їх чекає незвичайна служба, солдатів наштотувала така обставина: перед посадкою їх чомусь переодягли у цивільне.

– А в літаку ми дізналися від офіцера, що летимо в Сирію, яка воює проти Ізраїлю, – пригадав Микола Радченко. – Можете уявити собі, як ми цьому «зраділи».

Він був на зв'язку з радіостанцією Тура Хейєрдала

Радіоаматорство багатьом нині здається дивним заняттям. Мовляв, навіщо ця морока з допотопними радіостанціями, якщо є комп'ютери, інтернет і стільникові телефони. Але радіоаматори не зважають на ці усмішки. Є такий чоловік і в Катеринівці. Це – Юрій Шевченко.

Зустрівшись з Юрієм Леонідовичем, кореспондент «Нашої громади» насамперед поцікавився у нього історією цієї пристрасі.

– Це у мене від батька, – сказав радіоаматор. – Він захоплювався радіосправою. Пам'ятаю, коли я був малим, то у нашому дворі на абрикосі висів «дзвін» – єдине в селі таке величезне радіо. Не знаю, де батько його дістав. У нього було повно радіодеталей, пристроїв різних. А працював батько електриком у руднику. Тоді на підприємстві

діяла колективна радіостанція, зареєстрована в ДТСААФі.

За словами Юрія Шевченка, радіостанцією рудник обзавівся зовсім не для вирішення виробничих питань, а для того, щоб залучати працівників до науково-технічної творчості. Леонід Шевченко входив у ядро групи радіоаматорів підприємства.

– Я частенько бував на роботі у батька, – продовжив згадувати Юрій Шевченко. – Мені подобалося спостерігати, як батько і його товариші налагоджують радіостанцію, виходять

на зв'язок. Потім, коли радіостанцію на підприємстві закрили, збори місцевих радіоаматорів відбувалися у нас удома. Батько мав радіостанцію, біля неї з друзями й засиджувався допізна. І я біля них...

Як розповів Юрій Шевченко далі, у шкільному віці він почав майструвати радіоприймачі. Спочатку – детекторні, потім – транзисторні. Деталей для цього завдяки батькові було предостатньо удома. Шестикласником Юрій, сівши за батьківську радіостанцію, провів свій перший зв'язок. Чоловік пам'ятає, з ким саме він зв'язався того разу. То був житель Краматорська. Так, кличний (позивний) сигнал Юрію Шевченку обласна організація ДТСААФу виділила, ще коли він був школярем (виходити в ефір, не маючи кличного, – це радіохуліганство).

На запитання, чи багато з його катеринівських однолітків долучилися до радіоаматорства, Юрій Леонідович відповів:

– Нас було троє. Одного вже немає серед живих, інший виїхав звідси.

Як повідомив Юрій Шевченко, закінчував школу він в обласному центрі. Там же, будучи старшокласником, вивчився на телемайстра (у місті діяли такі курси). Працювати він починав на підприємстві електромереж Кіровоградського району. Потім була армійська служба. Після неї молодий чоловік влаштував-

ся у руднику в Катеринівці, автоелектриком. І продовжував займатися радіоаматорством.

– І в змаганнях радіоаматорів брав участь, – пригадав Шевченко. – Наприклад, якось ми поїхали в Петрівський район. Знайшли там найбільшу висоту, вибралися на неї і звідти зв'язувалися з такими ж, як самі.

Юрій Шевченко користується як телефонним, так і телеграфним радіозв'язком. Телеграфний, звісно, – престижніший у радіоаматорських колах.

Знаючи, що вітчизняні радісти дуже пишаються фактами радіозв'язків з жителями далеких країн, кореспондент «НГ» поцікавився у Юрія Шевченка, чим він може похвалитися.

– Я зв'язувався з радіоаматорами з різних куточків світу, – відповів той. – І з Канади, і з Бразилії, і з Перу, і з Японії... Встановити зв'язок з радіоаматором, який знаходиться в Америці, Африці, на далеких островах, – складніше, ніж з Європою.

Також Шевченко повідомив, що йому якось вдалося зв'язатися з радіостанцією Тура Хейєрдала – легендарного норвезького археолога, мандрівника, письменника. Щоправда, добродій Юрій не впевнений, що то був зв'язок із самим Хейєрдалом.

– Під позивним Тура Хейєрдала міг діяти його співробітник, – сказав Шевченко.

Продемонстрував катеринів-

ський радіоаматор і QSL-картки – документальні підтвердження своїх радіоконтактів з радіоаматорами з далеких країн (ці картки вони надсилають один одному після сеансів зв'язку).

А чи не потрапляв Юрій Шевченко через своє захоплення в поле зору КДБ? На це запитання чоловік відповів так:

– Таких проблем у мене не виникало. Я ж – законслухняний радіоаматор. Хуліганством в ефірі ніколи не займався.

Як повідомив Шевченко далі, він і тепер входить до обласного радіоаматорського осередку.

– Щосуботи о сьомій годині у нас – трафік, – пояснив Юрій Леонідович. – Це – конференція в ефірі. Триває вона годину – півтори. Обговорюємо новини, складаємо плани.

– У нашій організації чи не всім – за шістьдесят, – сказав він під кінець розмови. – Я усвідомлюю, що радіоаматорство віджило. Але без нього я не можу. Це ж – для душі.

Віктор ІВАНЕНКО

Ваше здоров'я

Печія починається після застілля

Ці неприємні відчуття часто списують на переїдання. Але причиною їх виникнення може бути шлункова кислота, яка потрапляє в стравохід і викликає запалення слизової, кислий смак у роті і пошкодження зубів. Зазвичай такі симптоми загострюються ввечері, вони можуть бути викликані тісним одягом і різкими нахилами. Найчастіше від печії страждають вагітні жінки та люди з надмірною вагою, оскільки тяжкість заважає їй рухатися в потрібному напрямку. Постійна печія може стати причиною появи рубців на слизовій, в результаті утруднюється ковтання і може навіть розвинутися рак стравоходу. Якщо ви відчуваєте печію раз на тиждень або частіше, обов'язково зверніться до лікаря. Їжте потроху і будьте готові до того, що лікар випише вам ліки для нейтралізації кислоти.

Ніби щось потрапило в око

У здорової людини зір має бути чітким, очі не повинні боліти, слізотитися або червоніти. Ще один з тривожних сигналів – неможливість бачити прямі лінії. Вікна або косяки дверей здаються хвилястими? Це симптом дегенерації м'язової тканини, яка може призвести до втрати зору. Крім того, зверніть увагу на мушки і спалахи. Часто вони передують початку мігрені, але можуть виникати і без головного болю. Відчуття, що ви дивитесь

на світ через тонкий тюль, – це один з перших сигналів катаракти. А раптова короткочасна втрата зору або поява великої мушки, яка заважає бачити, – привід для термінового звернення до лікаря, якщо ви хочете уникнути сліпоті.

Обліпіха поправить здоров'я

У сезон осінніх застуд ця ягода допоможе поправити здоров'я.

✓ Від грипу – настоянка на горілці. Жменя стиглих ягід залийте 0,5 л горілки і настояйте

протягом доби. Приймайте по 1-2 ст. л. тричі на день до їди. Дозу прийому міняйте залежно від віку, самопочуття і маси тіла. Дітям давайте ці ліки по 1 ч. л. тричі на день до їди.

✓ При застарілому кашлі – олія з камфорою. Змішайте 1/2 склянки олії обліпіхи (продається в аптеці) з 2 ст. л. камфори і ретельно розтирайте на ніч груди і спину. Після лягайте в ліжку і тепло укутайтеся – за 3-4 дні такого лікування кашель пройде.

✓ Якщо пропав голос. Закип'ятіть в каструлі 1 склянку води і засипте 1/2 склянки ягід обліпіхи. Кип'ятіть 20 хв., процідіть через марлю, додайте 2

ст. ложки липового меду і 1 ст. л. коньяку. Настояйте відвар протягом години і приймайте теплим по 1 ст. л. щогодини.

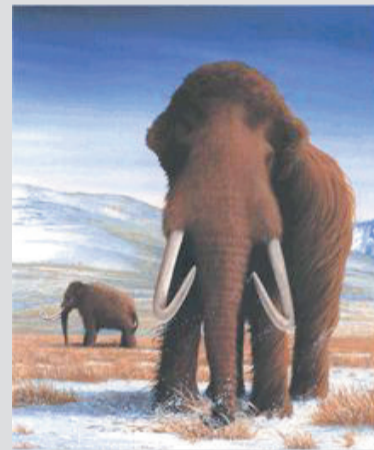
Жирніша сметана – вище тиск

Дієтологи стверджують, що в сметані в 4 рази менше холестерину, ніж у вершковому маслі. Сметана сприяє секреторній діяльності шлунка і кишечника. У ній багато органічних кислот, макро- і мікроелементів (зокрема, кальцію), вітамінів А, Е, В2, В12, С, РР. Сметану рекомендують вживати людям, котрі страждають виснаженням, недокрив'ям, поганим травленням. Вона, як і інші кисломолочні продукти, справляє позитивний вплив на шкіру і зміцнює кістки, сприяє швидкому відновленню сил, піднімає настрій. Після сильного стресу або щоб допомогти собі при депресії можна з'їдати пару ложок сметани, посипаної цукром, або сметаний бутерброд: на шматочок хліба треба намазати столову ложку сметани.

Ось тільки потрібно знати, яку сметану вживати. Зі вмістом жиру до 15% її краще їсти «живою». Сметану використовують в дієтичному харчуванні при захворюваннях травної системи, включають у дієти при зниженні статевої функції і при вегетосудинній дистонії. Сметана з вмістом жиру 20-25% називається столовою і найчастіше використовується для приготування соусів. А ось від вживання жирної (30-40%) сметани краще утриматися, особливо людям, які страждають на атеросклероз, гіпертонію, серцево-судинні захворювання, діабет.

Жеймовірно, але факт

Мамонти Катеринівки

Для когось може видатися казкою, що на території, де зараз розкинулося село Катеринівка, колись бродили... мамонти. Втім, це було насправді. Принаймні так твердять учені. Наприкінці серпня 2017 року в обласному Краєзнавчому музеї збиралася група фахівців (археологи, геологи, музеєзнавці), котрі мають намір вивчати цієї осені місцину неподалік Катеринівки, де нещодавно були знайдені залишки

мамонта. За словами головного зберігача фондів музею Павла Рибалка, про палеонтологічну знахідку науковці довідалися випадково: невідомі продавали глину на Балахівці, а попутно пропонували купити рештки кісток доісторичних тварин. Три фрагменти вдалося безкоштовно отримати й для Краєзнавчого музею. З'ясувалося, що уламки бивня й кісток мамонта з одного з кар'єрів вогнетривких каолінових глин світлого кольору, що між населеними пунктами Нове, Обознівка та Катеринівка. За визначенням геологів, їм близько двох мільйонів років. Принагідно додамо, що йдеться про вимерлий рід ссавців з родини слонових, що жили в четвертинному періоді, сягали висоти до 5,5 метра, маючи масу тіла до 12 тонн. Відомий дослідник краю Павло Рябков ще в 20-х роках ХХ століття наголошував: «Те, що у нас жило доволі мамонтів, підтверджується чисельними знахідками їх кісток, зубів та бивнів повсюди».

Тойцею вдома

Гарбузова запіканка

400 г гарбуза, 350 г сиру кисломолочного, 2 яйця, цукор – за смаком, горіхи, масло вершкове для змащення форми.

Змастити форму маслом, увімкнути духовку грітися до 180 градусів. Натерти на дрібну тертку гарбуз. Протерти через сито або збити у блендері

сир (можна цього і не робити). З'єднати натертий гарбуз, сир, додати яйця, цукор, подрібнені горішки, добре розмішати і викласти у форму. Залежно від соковитості гарбуза і сиру випікати 40-50 хв. До гарбузової запіканки можна додавати цукати, родзинки, горішки чи шоколад.